

27 stycznia 2021 roku
dwie godziny po narodzinach wyczekiwanej Prawnuczki
przekroczył próg tajemnicy życia i śmierci
najukochańszy Mąż, Ojciec i niezastąpiony Dziadek

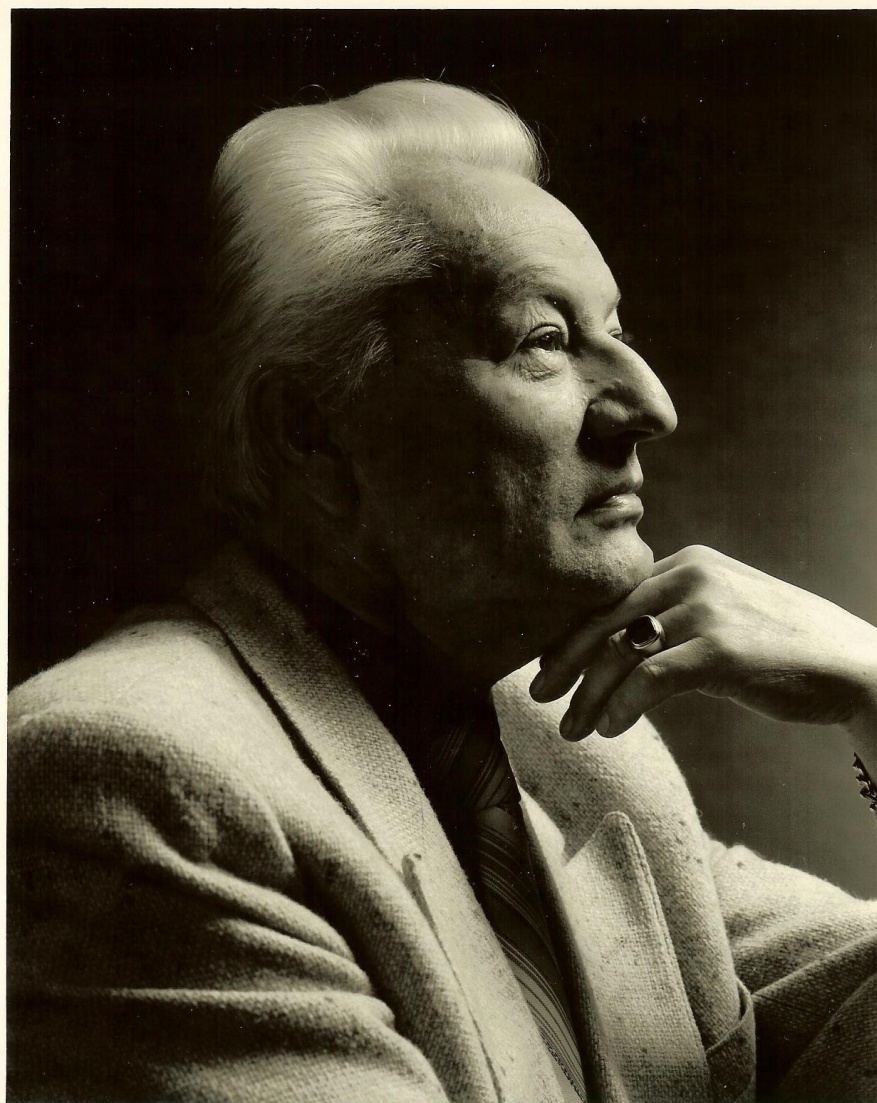
Prof. Benedykt Konowalski

kompozytor, dyrygent, pedagog, prawnik,
były prorektor Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie,
wychowawca kilku pokoleń dyrygentów, laureat wielu konkursów kompozytorskich,
który jako dyrygent i kompozytor dał się poznać w salach koncertowych Europy,
Ameryki i Azji, a za swą wszechstronną działalność twórczą, artystyczną,
pedagogiczną i społeczną otrzymał szereg nagród, odznaczeń i wyróżnień.

Pozostawiając po sobie dziedzictwo zawierające ponad 300 opusów
(44 symfonie, 7 oratoriów, dwie opery oraz dziesiątki koncertów i utworów kameralnych)
pisanych dla wybitnych dyrygentów i artystów wirtuozów,
dał dowód swej żarliwej miłości do ludzi i muzyki,
do końca wierząc, że miłość - silniejsza jest niż śmierć.

Pogrążona w bólu

Żona z Rodziną

Fot. Andrzej Świetlik

Benedykt Konowalski - ur. 21.III.1928 w Radomiu, zm. 27.I.2021 w Warszawie dyrygent, kompozytor, pedagog, profesor zwyczajny Uniwersytetu Muzycznego Fr. Chopina w Warszawie, były prorektor tejże uczelni.

Ukończył trzy fakultety na Uniwersytecie Muzycznym w Warszawie: studia kompozytorskie (w klasie prof. J.Maklakiewicza i prof. T.Szeligowskiego), dyrygenturę (w klasie prof. St.Wisłockiego) oraz pedagogikę. Ukończył również studia prawnicze na Uniwersytecie Warszawskim.

Jako dyrygent prowadził koncerty symfoniczne w kraju i za granicą. Nagrywał i tworzył programy muzyczne dla radia i telewizji między innymi z Wielką Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia i Telewizji w: Katowicach (dziś NOSPR), Krakowie, Łodzi i Warszawie. Pod jego batutą Orkiestra Filharmonii Narodowej towarzyszyła występom młodych muzyków i śpiewaków, często dopiero rozpoczynających przyszłe kariery artystyczne (m.in.: B.Ładysz, A.Hiolski, Z.Nikodem, M.Szopski, J.Wojtan, H.Słonicka, A.Malewicz-Madey). Nagrał kilkanaście płyt dla Polskich Nagrań i dla Philipsa w Paryżu. Prowadził spektakle w teatrach muzycznych i filharmoniach. Dokonał wielu prawykonań utworów współczesnych kompozytorów polskich, m.in. P.Perkowskiego, T.Bairda, W.Rudzińskiego, T.Paciorkiewicza, K.Sikorskiego, W.Żuławskiego. Wraz z R.Twardowskim i Wł.Słowińskim współtworzył Warszawskie Dni Muzyki przekształcone niebawem w Warszawskie Spotkania Muzyczne, które na trwale goszczą w terminarzu kulturalnych wydarzeń stolicy.

Jako pedagog - wykładowca dyrygentury, profesor zwyczajny w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie (dziś UMFC) - piastował funkcję prodziekana Wydziału Kompozycji Dyrygentury i Teorii Muzyki a także funkcję prorektora do spraw dydaktyczno-naukowych. Od 1966 roku wykształcił ponad trzydziestu absolwentów, pośród których są profesorowie. Napisał kilkadziesiąt recenzji prac i przewodów kwalifikacyjnych I i II stopnia (ostatnią w 2020 roku).

W liczącym ponad 300 opusów dorobku kompozytora znajdują się: czterdzieści cztery symfonie (w tym trzy requiem) /m.in.: *Symfonia Requiem nr 1 „Titanic”* (1991), *Symfonia nr 3 „Sykstyńska”* (1995), *Sinfonia sacra nr 6* (1998), *Symfonia nr 7 „Tatrzańska”* (1999), *Symfonia nr 10 „Ekumeniczna”* (2001), *Symfonia nr 12 „Warszawska”* (2002), *Symfonia nr 13 „Katharsis”* (2004), *Symfonia nr 20 „Wawelska”* (2010), *Symfonia nr 26 „Trzy tajemnice”* (2012), *Symfonia nr 28 „Archikatedra św. Jana w Warszawie* (2012), *Symfonia nr 41 „Vocalise”* (2017) *Symfonia nr 42 „Dialogi”* (2017) *Symfonia nr 43 „Symfonia uczuć”* (2017-2018) *Symfonia nr 44 „Pieśni bez słów”* (2018) /, pięć symfonii organowych, siedem oratoriów /m.in. *Oratorium Nike Varsoviensis* (1981), *Oratorium Victoria Regis* (1984), *Oratorium Ecce Homo - Filius Dei* (2000), *Oratorium Requiem Varsoviae* (2005), *Oratorium Człowieczy los* (2008)/, ponad sto utworów kameralnych, czterdzieści jeden koncertów instrumentalnych oraz *Operowy Dyptyk biblijny: Arka Noego i Zagłada Sodomy i Gomory* (2007-2008). Wiele z tych utworów wykonywano na koncertach i festiwalach w najbardziej prestiżowych salach koncertowych Europy (m.in.: Dusseldorf, St. Petersburg, Salzburg, Londyn, Tallin, Sofia, Kolonia), Ameryki (m.in.: Washington, Rochester, Indianapolis, Richmond, Mexico City, Caracas) a także w Azji (m.in.: Pusan, Singapur). Wiele z tych wykonań a także znakomite polskie prawykonania coraz liczniej pojawiają się w Internecie oraz na płytach także polskich wybitnych artystów, takich jak: D.Sroczyńska, B.T.Sroczyński, J.Pietrachowicz, Sz.Kawalla, T.Strahl, A.Mikołajczyk-Niewiedział, E.Wolanin, A.Gębski, P.Gusnar, J.Kawalla, J.Samojło, J.Artysz, A.Wróbel, E.Piwkowska-Wróbel, R.Cieśla, M.Moś, D.Jursza, E.Gajewska, G.Olkiewicz, P.Wróbel, P.Piekutowska, A.Ciepliński, I.Olkiewicz, J.Mirucki, St.Skoczyński, Sł.Wróbewski, B.Gadawski, A.Kalarus, R.Smendzianka.

Laureat konkursów kompozytorskich: im. S. Wiechowicza (1968), Oddziału Warszawskiego ZKP (1990), im. F. Nowowiejskiego (1996), im. G. Bacewicz (1999).

Pełnił ważne funkcje organizacyjne i społeczne. Już jako student był przewodniczącym Koła Młodych Związku Kompozytorów Polskich (ZKP). Był członkiem Zarządu Oddziału Warszawskiego ZKP. Reprezentując ZKP, stał się współzałożycielem i przez 20 lat Przewodniczącym Kolegium Redakcyjnego - Wydawnictwa Muzycznego Agencji Autorskiej w Warszawie, które odegrało istotną rolę w publikowaniu i upowszechnianiu współczesnej polskiej twórczości kompozytorskiej, zwłaszcza muzyki solowej i kameralnej. Wielokrotnie zasiadał we władzach Prezydium ZAIKS-u, bywał członkiem jego Zarządu a także wchodził w skład Rady Stowarzyszenia. Przez wiele lat przewodniczył Komisji Repartycyjnej ZAIKS-u oraz był członkiem Zarządu Sekcji Autorów Działu Muzyki Poważnej ZAIKS-u.

W Ministerstwie Kultury i Sztuki pełnił funkcję m.in.: członka Komisji Stypendialnej, członka zespołu dydaktyczno-naukowego (kierunku dyrygentury) oraz arbitra Komisji Prawa Autorskiego.

Wielokrotnie brał udział w wielu międzynarodowych sympozjach i kongresach naukowych, m.in.: CIAM: Kopenhaga, Rzym, Londyn; obrady Komisji Europejskiej UNESCO – Paryż; CISAC: Buenos Aires, Madryt, Montreal; Dni Nowej Muzyki – Budapeszt; Konferencja „Looking East West– Berlin, Praga; Midem Clasic – Cannes. Wielokrotnie też zasiada w jury konkursów muzycznych w kraju i za granicą.

Jeszcze na studiach współtworzył grupę artystyczną „Camerata”, która skupiała młodych kompozytorów (J.Olkuśnik, Zb.Penherski, J.Fotek, B.Konowalski, R.Twardowski) i poetów (m.in. A.Brycht, S.Grochowiak, I.Iredyński, R.Śliwonik). Ugrupowanie to we współpracy z dwutygodnikiem literackim „Współczesność” (m.in.: M.Hłasko, A.Bursa, M.Białoszewski, J.Harasymowicz, H.Poświatowska, B.Choiński, E.Stachura) organizowało wieczory literacko-muzyczne, próbując dokonać syntezy sztuk w specyficznej formie teatru rapsodycznego. Na kanwie tych poszukiwań w 1960 roku odbyła się w warszawskim Klubie Studenckim „Stodoła” premiera opery studenckiej skomponowanej przez B. Konowalskiego do libretta J.Gałkowskiego i B.Choińskiego, pt. „Album Chagalla” (z J.T.Stanisławskim w jednej z głównych ról), która stała się pracą dyplomową z kompozycji młodego wówczas kompozytora. Tę generację artystów debiutujących około 1956 roku w Polsce nazwano pokoleniem „Współczesności”, które uważane jest dzisiaj przez badaczy za istotne w rozwoju sztuki polskiej XX wieku.

W tym też czasie, zaproszony przez J.F.Tkaczyka zaczyna współpracę z Zespołem Pieśni i Tańca Politechniki Warszawskiej, z którym jako dyrygent koncertował zarówno w Polsce jak i we Francji. Równolegle prowadził chóry warszawskie (m.in. Chór Pracowników Poligrafii).

Będąc jeszcze studentem PWSM w Warszawie (dziś Uniwersytet Muzyczny Fr. Chopina) wcielony zostaje do służby wojskowej i powołany na stanowisko kierownika i dyrygenta Zespołu Pieśni i Tańca Wojsk Lotniczych w Warszawie, a następnie przeniesiony do Centralnego Zespołu Artystycznego Wojska Polskiego, gdzie pełnił funkcję dyrygenta i kierownika muzycznego. Wraz z takimi gwiazdami polskiej sceny operowej jak: B.Ładysz, B.Nieman, K.Szostek-Radkowa(śpiewacy), St.Szymański, B.Olkusznik, M.Krzyszowska, (soliści baletu), F.Parnel, W.Gruca, J.Gogół, J.Kapliński (choreografowie), A.Pronaszko, M.Stańczak, K.Pankiewicz, A.Stopka, L.Zahorski, J.M.Szancer (scenografowie i kostiumolodzy) współtworzy, komponując i opracowując monumentalne, oklaskiwane w całej Europie z entuzjazmem suity (np. *Suita Kontuszowa*, *Suita Rycerska*, *Rapsod grunwaldzki*, *Pieśń o bitwie pod Cedynią*, *Wiedeńska Wiktoryja*) oparte na wynajdywanych przez siebie w archiwach i bibliotekach tematach dawnych polskich pieśni rycerskich i patriotycznych począwszy od *Bogurodzicy* przez pieśni rycerzy Krzywoustego, wiedeńskiej Victorii po „*Szarą Piechotę*”, której nagrana przez niego wersja płytowa dotarła do T.Kantora, by w 1980 roku stanowić muzyczne oparcie słynnej cody spektaklu „*Wielopole Wielopole*”. Jako pierwszy już w 1970 roku wprowadził do repertuaru Zespołu muzykę elektroniczną, komputerową - nagraną w studio eksperymentalnym. Była to scena baletowa *Ku gwiazdom*. Efektem jego zainteresowań historią tańca stała się płyta „*Polish dances*” z m.in.: *Polonezem rycerskim*, *Mazurem Sobieskiego*, *Mazurką z kurantem* i słynnym już *Tańcem Podhalańczyków*, owacyjnie do dziś bisowanym na koncertach na całym świecie. O tej płycie Lech Terpiłowski pisał, że wróży jej „duże powodzenie w kraju i wzięcie u zagranicznych nabywców, dla których może stanowić współczesny przekaznik wiedzy o formach tanecznych dawnej Polski”.

Skomponował i nagrał jako dyrygent dla wojska wiele utworów, płyt i widowisk artystycznych niejednokrotnie nagradzanych. Jego pieśni i piosenki śpiewały zarówno gwiazdy polskiej sceny operowej, teatru jak i estrady (B.Ładysz, R.Tesarowicz, M.Rodowicz, T.Woźniak, J.Grunwald, Alibabki, J.Lech, Daniel, W.Kocoń, E.Igras, M.Święcicki, J.Zakrzeński, A.Rybiński, K.Giżowska, Dwa plus Jeden, Bractwo Kurkowe, Andrzej i Eliza, E.Karewicz, T.Stockinger, J.Kobuszewski, A.German) jak i kilka pokoleń żołnierzy na uczelniach i poligonach.

Wielu z jego uczniów – cenionych dziś dyrygentów – oraz wielu już uczniów jego uczniów stoi dziś na czele znamienitych orkiestr w tym także wojskowych. Jego muzyka - sławiąca dzieje oręża polskiego - serdecznie od lat oklaskiwana na wielu scenach Polski i Europy w 1996 roku dotarła do Ameryki, gdzie jego utwór „*The King's Victory*” na orkiestrę i puzon solo został brawurowo wykonany i nagrany przez U.S. Army Orchestra pod dyr. Lt.Col. Tony Cason'a z Christianem Dickinsonem jako solistą na Indiana University of Pensylwania z sukcesem. Sprawdza się dewiza kompozytora, że „Muzyka pisana miłością – nie zna granic!”.

Za wybitną i wszechstronną działalność twórczą, artystyczną, pedagogiczną i społeczną otrzymał szereg nagród, odznaczeń i wyróżnień, m.in.: nagrody Ministra Kultury i Sztuki, Prezesa Rady Ministrów oraz Rektora Akademii Muzycznej. Odznaczono go m.in. Krzyżem Kawalerskim OOP, Krzyżem Oficerskim OOP, Honorową Odznaką Stowarzyszenia ZAiKS, Złotą Odznaką Honorową za Zasługi dla Warszawy, Odznaką „Zasłużony Działacz Kultury”, Orderem Polonia Mater Nostra Est od Społecznej Fundacji Pamięci Narodu Polskiego za Szczególne Zasługi dla Narodu i Państwa Polskiego (1998), Medalem Zasługi dla Kultury w Wojsku Polskim (1998), Medalem 80 lat Niepodległości Polski (1998), Medalem w uznaniu zasług dla kultury polskiej i działalności na rzecz Stowarzyszenia Autorów ZAiKS (2009), Srebrnym Medalem – Zasłużony Kulturze GLORIA ARTIS (2009), Medalem za Zasługi dla Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie (2010), Medalem „Milito Pro Christo” (2017), Nagrodą 100-lecia ZAiKS-u (2018).